

Arrest

nr. 228 707 van 12 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 november 2016 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2016 dient de verzoekende partij, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, een verzoek tot internationale bescherming in.

Diezelfde dag krijgt zij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw w, die verklaart te heten,

naam: M. (...)

voornaam : O. (...)

geboortedatum: (...).1974

geboorteplaats: Lagos

nationaliteit: Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is DVZ niet bevoegd voor de elementen die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag. Deze zullen door het CGVS beoordeeld worden. Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond :Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij betoogt:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker is een man van 42 jaar oud. Hij heeft de Nigeriaanse nationaliteit.

Verzoeker verblijft sinds 2004 in België.

Tijdens zijn verblijf in België heeft verzoeker onderwijs gevolgd en de Nederlandse taal geleerd (niveau 3.3). Verzoeker betaalde de studie zelf om een toekomst uit te bouwen in België. Daarnaast volgde hij een opleiding fotografie.

In 2007 heeft verzoeker een Belgische dame ontmoet. Datzelfde jaar zijn zij met elkaar gaan samenwonen. Er werd een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd door beide personen. Verzoeker diende een aanvraag gezinshereniging in en verkreeg een F-kaart.

Verzoeker verloor zijn verblijfskaart evenwel door het stuklopen van zijn relatie.

Verzoeker diende daarom een regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, maar deze werd afgewezen.

Verzoeker verbleef gedurende deze volledige periode in België.

Verzoeker werd evenwel staande gehouden tijdens een routinecontrole. Hij verkreeg een bijlage 13septies betekend. Hij verkreeg eveneens een bijlage 13sexies voor de duurtijd van twee jaar.

Verzoeker werd hierna overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas met de bedoeling verzoeker te verwijderen van het grondgebied.

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleerte beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft (zoals in België). wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulic v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, §17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulic v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, §17,27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke hij verblijft in België.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM.

Dit blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing zelf.

De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de specifieke belangen van de verzoeker nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

Dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien ook dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land; evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

4. Ten overvloede, in zoverre rekening kan worden gehouden met het "onderzoek" van de gemachtigde bij het nemen van de bijlage 13septies, een geheel andere verwijderingsmaatregel waarnaar ook niet wordt verwezen in de bestreden beslissing en dewelke overigens vervangen is door huidige verwijderingsmaatregel (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.255), blijkt dat bij het nemen van deze maatregel door de gemachtigde geen rekening werd gehouden met het zeer langdurige verblijf van verzoeker in België en het verlies van een band met Nigeria door deze langdurige afwezigheid.

De aard en de intensiteit van de sociale relaties dewelke verzoeker heeft opgebouwd in België door zijn langdurig verblijf en zijn integratieparcours (hij spreekt de Nederlandse taal, een relatie gehad met een Belgische, heeft gestudeerd en gewerkt), worden nochtans beschermd onder artikel 8 EVRM. Het tegendeel wordt ook niet voorgehouden in deze beslissing.

De motivering in de bestreden beslissing is hierom niet draagkrachtig in het licht van artikel 8, eerste lid van het EVRM daar waar niet afdoende blijkt dat de gemachtigde de specifieke belangen van de verzoeker nauwgezet heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole. Enkel deze laatste belangen vormen klaarblijkelijk de leidraad van de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dit alles maakt dat de belangenafweging die werd gemaakt door de verwerende partij inderdaad niet voldoet in het licht van de voorliggende feiten en de toepasselijke rechtsregels.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien ook dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing töt verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land; evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

5. IN ONDERGESCHIKTE ORDE, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht. De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over de gemaakte belangenafweging ten aanzien van het privéleven van verzoeker zoals hierboven reeds opgesomd: zijn zeer langdurig verblijf in België en zijn integratieparcours (hij spreekt de Nederlandse taal, een relatie gehad met een Belgische, heeft gestudeerd en gewerkt).

Deze feitelijke elementen zijn nochtans doorslaggevend.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de bestreden beslissing wordt geschorst en, dienvolgens, vernietigd."

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van artikel 8 EVRM, van artikel 7 van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij betoogt een man te zijn van 42 jaar oud die sinds 2004 in België verblijft. Hij zou Nederlands geleerd hebben en zijn studies zelf betaald hebben. Hij zou een F-kaart verkregen hebben in functie van een Belgische dame. Uit de beslissing kan niet worden afgeleid dat rekening gehouden werd met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en er zou geen belangenafweging zijn gemaakt. Ook bij het nemen van de bijlage 13septies zou geen rekening gehouden zijn met zijn langdurig verblijf in België en met zijn langdurige afwezigheid uit Nigeria. Hij verwijt het bestuur niet gemotiveerd te hebben omtrent zijn privéleven.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat noch artikel 8 EVRM, noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringsplicht bevat. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoeker betwist het determinerend motief van de bestreden beslissing niet, namelijk dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet voorziene documenten; hij bleek niet in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker toont niet aan dat hij gezondheidsproblemen zou hebben. Met betrekking tot zijn familieleven toont hij ook niet aan dat hij relaties onderhoudt die zouden vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. De relatie met de Belgische dame werd reeds lange tijd beëindigd en in het verhoorverslag van 24 november 2016, dat hem overhandigd werd in kader van het hoorrecht, maakte hij zelf melding dat het gaat om een ex-vriendin. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens ook tijdens zijn asielaanvraag op 24 november 2016 en tijdens het verhoorverslag dat zijn kinderen zich bevinden in Nigeria. Het loutere feit dat verzoeker lange tijd in België op illegale wijze verblijft, terwijl hij reeds op 15 februari 2010 bevolen werd om het grondgebied te verlaten nadat een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht (bijlage 21), kan niet in zijn voordeel worden opgeworpen. Verzoeker nestelde zich immers zelf in illegaal verblijf en gaf geen gevolg aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten. De integratie die het gevolg is van illegaal langdurig verblijf en het negeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan de toepassing van artikel 8 EVRM niet verantwoorden.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij had moeten motiveren omtrent artikel 8 EVRM, nu hij zelf niet aantoont dat hij hierop beroep kan doen. Verzoeker, wiens kinderen verblijven in zijn herkomstland, toont ook niet aan dat hij bepaalde sociale relaties heeft die dermate sterk zijn dat zij beschouwd dienen te worden als relaties in de zin van artikel 8 EVRM.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van de artikelen 75 §2 en 81 van het KB van 8 oktober 1981 genomen op grond van de vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort met een geldig visum.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.”

3.3. De verwerende partij houdt in haar nota met opmerkingen voor dat de door de verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. De Raad dient na te gaan of de verwerende partij een grondig onderzoek van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare

orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij onder meer ten onrechte geen rekening heeft gehouden met verschillende omstandigheden betreffende haar privéleven en dat zij heeft nagelaten de noodzakelijke onderzoeken naar haar concrete situatie te doen. Zij wijst op haar langdurige aanwezigheid in het Rijk sinds 2004, op het feit dat zij hier legaal heeft verbleven in functie van haar Belgische ex-partner met wie zij wettelijk samenwoonde, op het feit dat zij hier heeft gestudeerd en gewerkt, op haar regularisatieprocedure, op haar kennis van het Nederlands en haar integratie, en op het feit dat zij hier sociale relaties heeft opgebouwd waarvan de aard en intensiteit dienden te worden nagegaan. Zij meent dat de bestreden beslissing onder meer een inbreuk vormt op haar recht op privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van een verkeerscontrole op 22 november 2016 werd tegengehouden door de politie, waarbij werd vastgesteld dat zij niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikt. Er werd haar op 23 november 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod voor twee jaar uitgereikt. Daags nadien diende zij een verzoek tot internationale bescherming in en werd haar de bestreden beslissing uitgereikt.

De Raad kan en moet dan ook, in het kader van zijn wettigheidstoezicht, nagaan of de verwerende partij in alle redelijkheid en op grond van een zorgvuldige feitenvinding is gekomen tot de bevinding dat de bestreden beslissing geen inbreuk vormt op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Het komt dan ook aan de verwerende partij toe om, alvorens de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, op zorgvuldige en rigoureuze wijze te onderzoeken of de concrete situatie van de verzoekende partij al dan niet valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

De Raad kan slechts vaststellen dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat het privéleven van de verzoekende partij in overweging is genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, laat staan dat hieromtrent een afweging werd gemaakt en of er sprake is van een proportionele beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM. Nochtans was de verwerende partij onder meer op de hoogte van haar langdurig verblijf in het Rijk, haar weliswaar reeds beëindigde legaal verblijf in functie van haar Belgische partner en haar regularisatieprocedures, nu hierover wordt gemotiveerd in de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon en dus ook de relatie met vrienden en kennissen kan insluiten. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko/Letland*, §§ 95-96). De Raad kan slechts vaststellen dat bij de voorbereiding van de bestreden beslissing of elders in het administratief dossier en evenmin in de bestreden beslissing zelf geen blijk wordt gegeven van enige belangenafweging in het licht van een privéleven van de verzoekende partij in België. Ten slotte wijst de Raad erop dat hij zelf niet tot deze belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Noch de bestreden beslissing, noch de stukken in het administratief dossier geven er blijk van dat de verwerende partij bij de besluitvorming aangaande het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met de volledige specifieke feitelijke situatie van de verzoekende partij, zoals de verzoekende partij terecht aanvoert.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoekende partij. De Raad kan in voorliggende zaak niet vaststellen dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande de aspecten betreffende het privéleven van de verzoekende partij zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij kon niet zonder meer overgaan tot het uitreiken van een verwijderingsmaatregel. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. In zoverre de verwerende partij overgaat tot een *a posteriori* motivering van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat deze beschouwingen niet terug te vinden zijn in de bestreden beslissing. Door *a posteriori* te pogen een belangenafweging door te voeren en onderzoek te voeren zet de verwerende partij de hierboven vastgestelde schending niet recht (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde middelonderdelen en middelen behoeven geen verder onderzoek nu deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 24 november 2016 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU